

A vibrant, child-like drawing on a light blue background. In the upper left, a rainbow with thick, layered bands of red, orange, yellow, green, blue, and purple arches across the sky. In the upper right, a bright yellow sun with a circular center and several long, straight rays is depicted. Below the sun and rainbow, there are several flowers. On the left, a single flower with a red center and yellow petals is shown. To its right, a flower with a red center and blue petals is visible. Along the bottom, a row of seven flowers with various colored centers (red, orange, pink, blue, purple, red, blue) and green stems is drawn. The text is written in a dark blue, handwritten-style font in the center of the image.

22^ο Νηπιαγωγείο Ηλιούπολης
Όταν το σκοτάδι σκέπαζε
την Ηλιοφάνη

Ευχαριστούμε τους μικρούς μας μαθητές που γενναιόδωρα μας χάρισαν τις ιδέες* τους και τις φανταστικές ζωγραφιές τους για τη δημιουργία αυτού του παραμυθιού.

**Όλες οι ιδέες των παιδιών έχουν επισημανθεί στο κείμενο με έντονα γράμματα.*

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν μια πόλη, η Ηλιοφάνη, όπου ο ήλιος έλαμπε κάθε πρωί και ζέσταινε τους ανθρώπους και τις καρδιές τους. Η Ηλιοφάνη ήταν μία πόλη καταπράσινη, με ανθισμένους κήπους και πάρκα με πολύχρωμα λουλούδια, που μοσχοβολούσαν κάθε εποχή του χρόνου. Στον ουρανό, πάνω από τις κεραμιδένιες σκεπές των σπιτιών και πάνω από τις πολυκατοικίες, θα ορkiζόταν κανείς ότι μπορούσε να δει το μεγάλο ουράνιο τόξο! Η Ηλιοφάνη δεν έμοιαζε με καμιά άλλη πόλη! Στους δρόμους της δεν υπήρχαν φανάρια, μα ούτε και αυτοκίνητα! Οι κάτοικοι ήταν πάντα χαρούμενοι και γελαστοί γιατί μπορούσαν να κυκλοφορούν στον δρόμο με ασφάλεια. Απολάμβαναν τη βόλτα τους στον καθαρό αέρα και αντί για αυτοκίνητα, προτιμούσαν να μετακινούνται με ποδήλατα, ηλεκτρικά σκούτερ και πατίνια! Φορούσαν πολύχρωμα ρούχα με σχέδια ψαριών ή βούλες. Ποτέ δεν ξεχνούσαν τα κράνη, τις επιγονατίδες, τα προστατευτικά γάντια και τις επιαγκωνίδες τους, για να προστατεύονται από τα ατυχήματα στον δρόμο. Όλα ήταν μοναδικά σε αυτή την πόλη! Ακόμη και οι ήχοι της. Παντού ακούγονταν μελωδίες πουλιών και γέλια και χαρούμενες φωνές.

Όλα κυλούσαν όμορφα, ώσπου μια μέρα, εμφανίστηκε στην πόλη μια φοβερή, τρομερή και σε όλους ξακουστή μάγισσα! Η μάγισσα Σκοταδίξ που αγαπούσε το σκοτάδι! Μάλιστα, όχι μόνο το αγαπούσε, αλλά έπαιρνε δύναμη από αυτό. Έτσι, ταξίδευε και γύριζε από πόλη σε πόλη, για να βρει αυτές που ήταν σκοτεινές, γεμάτες καυσάεριο... Της άρεσε να μυρίζει τον βρώμικο αέρα γιατί της έδινε δύναμη για να φτιάχνει μαγικά φίλτρα που υπνώτιζαν τους ανθρώπους.

Η μάγισσα Σκοταδίξ όταν έφτασε στην Ηλιοφάνη, δε χάρηκε καθόλου με αυτό που είδε! Με τις πρώτες ανάσες καθαρού αέρα, άρχισε να χάνει τη δύναμή της και αμέσως σκέφτηκε ένα παμπόνηρο σχέδιο για να φέρει στην πόλη το σκοτάδι, τη ρύπανση και το νέφος. Αυτό το νέφος ήταν που το ήθελε πιο πολύ από όλα, γιατί με αυτό μπορούσε να κρύψει τον ήλιο για τα καλά και να κάνει την Ηλιοφάνη την πιο σκοτεινή πόλη όλου του κόσμου. Έτσι, λοιπόν, μεταμορφώθηκε σε μια καλή και όμορφη νεράιδα, και βγήκε στους δρόμους και άρχισε να τάζει στους κατοίκους της Ηλιοφάνης ότι θα πάρει τα παλιά και χαλασμένα τους ποδήλατα και θα τα αντικαταστήσει με ηλεκτρικά πατίνια! Οι κάτοικοι ξεγελάστηκαν από την ομορφιά της νεράιδας και δέχτηκαν τη συμφωνία.

Εκείνη, κουνώντας το μαγικό της ραβδί, μάζεψε όλα τα παλιά και χαλασμένα ποδήλατα... αλλά δε σταμάτησε εκεί. Άρχισε να μαζεύει όλα τα ποδήλατα, και τα καινούρια, και τα σκούτερ και τα πατίνια! Με μιας όλα σηκώθηκαν ψηλά στον αέρα κι εκείνη τα κλείδωσε σε μια αποθήκη που τη φυλούσαν φρουροί. Τότε, η νεράιδα χάθηκε και στη θέση της εμφανίστηκε πάλι η κακή μάγισσα Σκοταδίξ. Αμέσως, φύσηξε δυνατά και σκόρπισε το μαγικό της φίλτρο που υπνώτιζε τους ανθρώπους και τα πράγματα χειροτέρεψαν! Έτσι υπνωτισμένοι που ήταν, τους έδωσε αυτοκίνητα και μηχανάκια παλιά, για να βγάζουν πολύ καυσαέριο και να ταΐζουν το νέφος, που πεινούσε πολύ!

Ο καιρός άλλαξε μονομιάς! Ο ήλιος σκεπάστηκε από το παχύ νέφος και η ρύπανση κάλυψε όλη την πόλη! Ο ήλιος έφυγε για να γλιτώσει! Οι κάτοικοι ήταν στεναχωρημένοι, αγχωμένοι με την κίνηση στους δρόμους, αργούσαν να πάνε στη δουλειά τους και τα παιδιά αργούσαν να φτάσουν στο σχολείο τους. Αρρώσταιναν με αναπνευστικά και δεν είχαν δύναμη ούτε για να περπατήσουν στους δρόμους της πόλης! Όσο το νέφος πάχαινε μέρα με τη μέρα, τα λουλούδια και τα δέντρα μαραίνονταν. Τα πουλιά δεν κελαηδούσαν και τα ζώα είχαν αρχίσει να εγκαταλείπουν την πόλη. Παντού μια μαυρίλα! Τα παιδιά που έβλεπαν την πόλη τους να σκοτεινιάζει, θύμωσαν πολύ και όταν έβλεπαν τη μάγισσα να τριγυρνάει από 'δω κι από 'κει της φώναζαν:

-Δε σε θέλουμε!

-Μας φέρνεις το σκοτάδι!

-Είσαι ό,τι χειρότερο μας έχει συμβεί!

Οι μέρες περνούσαν και τρία παιδιά που δεν άντεχαν άλλο αποφάσισαν να αναλάβουν δράση για να βρουν λύση στο πρόβλημα. Η Αναστασία, ένα κοριτσάκι σε αναπηρικό αμαξίδιο, αγανάκτησε με τα αυτοκίνητα και τα μηχανάκια που είχαν γεμίσει τους δρόμους και την εμποδίζαν να πηγαίνει βόλτα. Οι ράμπες στα πεζοδρόμια ήταν κλεισμένες από τα παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Ο Σταύρος, ένας ποδηλάτης από κούνια, στεναχωριόταν επειδή η μάγισσα πήρε όλα τα ποδήλατα και ο ποδηλατοδρόμος έγινε πάρκινγκ. Ο Κώστας που του άρεσε να κάνει βόλτες κάθε απόγευμα μετά το σχολείο, μετά την εμφάνιση της μάγισσας δεν μπορούσε πια να αναπνέει τον βρώμικο αέρα κι όλο έβηχε!

Ένα βράδυ, χωρίς κανείς να τους καταλάβει, έβαλαν σε εφαρμογή το σχέδιό τους! Με αρχηγό την Αναστασία ξεκίνησαν για να βρουν τον ήλιο και να τον φέρουν πίσω. Ο ήλιος ήταν η μόνη τους ελπίδα για να λύσουν τα μάγια και να σώσουν την πόλη!

Πρώτα, έφτασαν με τα πόδια στην Ποδηλατοχώρα. Εκεί, τι να δουν! Μία πόλη γεμάτη ποδήλατα! Όλοι, μεγάλοι και μικροί ανέβαιναν στα ποδήλατα τους το πρωί και ξεκινούσαν να πάνε στη δουλειά και το σχολείο. Η Αναστασία, ο Κώστας και ο Σταύρος αποφάσισαν να κάνουν μια στάση στον πρώτο κήπο που συνάντησαν για να ξεκουραστούν. Τότε τους πλησίασε ένας κύριος και με σοβαρή φωνή τους ρώτησε:

-Καλημέρα, τι κάνετε εδώ τέτοια ώρα; Γιατί δεν είστε στο σχολείο;

-Ήρθαμε από την Ηλιοφάνη, είπε η Αναστασία. Αμέσως, Ο Σταύρος σηκώθηκε όρθιος και άρχισε τις συστάσεις:

- Καλημέρα σας! Είμαστε ο Σταύρος, ο Κώστας και η Αναστασία. Φύγαμε από την Ηλιοφάνη γιατί εκεί η μάγισσα Σκοταδίξ έφερε με τα ξόρκια και τα μαγικά της το νέφος στην πόλη. Έδωσε σε όλους αυτοκίνητα και μηχανάκια για να βγαίνει πολύ καυσαέριο για να έχει το νέφος να τρώει, και να μεγαλώνει! Κι εμείς δεν αντέχουμε άλλο και ξεκινήσαμε να πάμε να βρούμε τον ήλιο που έφυγε και να τον φέρουμε πίσω.

-Μάλιστα. Αυτά που μου λέτε είναι φοβερά πράγματα! Είστε όμως τυχεροί γιατί ο κήπος που βρεθήκατε είναι ο κήπος του Δημαρχείου της Ποδηλατοχώρας κι εγώ είμαι ο Δήμαρχος! Θα δώσω αμέσως εντολή να σας δώσουν μερικά καινούρια ποδήλατα για να συνεχίσετε το ταξίδι σας! Ελπίζω σύντομα να τα καταφέρετε!

Αυτά είπε ο Δήμαρχος και αμέσως τους έδωσε τα ποδήλατα, λίγο νερό και φαγητό για το ταξίδι και τους ευχήθηκε καλό δρόμο!

Οι τρεις φίλοι με τα καινούρια ποδήλατα συνέχισαν το ταξίδι τους και λίγο αργότερα έφτασαν σε ένα δάσος. Στην αρχή όλα ήταν όμορφα και τα παιδιά απολάμβαναν την ομορφιά του δάσους. Όμως, όσο πιο βαθιά στο δάσος πήγαιναν, τόσο τα μονοπάτια γίνονταν πιο δύσβατα. Παντού, συναντούσαν μυτερές πέτρες και σπασμένα κλαδιά δέντρων. Τότε ξαφνικά, ένα φσσς ακούστηκε! «Ωχ!, έπαθα λάστιχο, φώναξε ο Σταύρος», και πριν προλάβουν όλοι να φρενάρουν, ακούστηκε και ένα δεύτερο φσς! Αυτή τη φορά ήταν το ποδήλατο του Κώστα! «Αμάν, και το δικό μου λάστιχο!» Μην έχοντας άλλη επιλογή, οι τρεις φίλοι κατέβηκαν από τα ποδήλατα και άρχισαν να τα σπρώχνουν, μέχρι που έφτασαν σε ένα ξέφωτο.

Η Αναστασία ήταν κουρασμένη γιατί το μονοπάτι την είχε δυσκολέψει και τα χέρια της πονούσαν, αφού έπρεπε να βάλει μεγάλη δύναμη για να κινήσει το αμαξίδιο. Όλοι μαζί αποφάσισαν να ξεκουραστούν για λίγο κι έτσι κάθισαν κάτω από μία γέρικη βελανιδιά, με πολλά πράσινα φύλλα. Εκεί που κάθονταν, είπε η Αναστασία: «Κουράστηκα αλλά δε θέλω να σταματήσουμε! Θέλω να φύγει η μάγισσα Σκοταδίξ και να πάρει και το νέφος μαζί της!». Και ο Κώστας συμπλήρωσε: «Να μην ξαναγυρίσει ποτέ!», «Ναι! Ναι!», φώναξε κι ο Σταύρος! «Αλλά πώς; Τα πόδια μου πονάνε, πεινάω και τα ποδήλατα καταστράφηκαν!», είπε απογοητευμένος ο Κώστας.

Ξαφνικά, ένα απαλό αεράκι φύσηξε και τα μικρά κλαδάκια της γέρικης βελανιδιάς κουνήθηκαν. Τα πράσινα φύλλα της άρχισαν κι αυτά να χορεύουν στον αέρα και τότε μια φωνή τους ψιθύρισε: «**Είμαι το πνεύμα της Βελανιδιάς. Μπορώ να βοηθήσω!** Μ' ένα τραγούδι μαγικό, την ιστορία σας θα πω, για να ακουστεί ως το βουνό, και αν το τραγουδήσετε κι εσείς, τότε θα βρεθεί η λύση που θα σας βοηθήσει!» Και η βελανιδιά άρχισε αμέσως να σιγοτραγουδά:

Πάμε οι φίλοι όλοι
να σώσουμε την πόλη!
Μ' ένα ηλεκτρικό πατίνι
Νέφος δε θα μείνει!

Πάνω σε δυο τροχούς
Στο ηλεκτρικό πατίνι
Το περιβάλλον βοηθώ
κι απ' την πόλη μου θα διώξω το κακό!

Το πατίνι μου φορτίζω
το σακίδιο προμήθειες γεμίζω
Αμέσως το ταξίδι ξεκινώ
και τον ήλιο πάω να βρω.

Κόκκινη κλωστή δεμένη
Στην ανέμη τυλιγμένη
Πάμε οι φίλοι όλοι
να σώσουμε την πόλη!

Η Αναστασία, ο Κώστας και ο Σταύρος ξαφνιασμένοι και λίγο τρομαγμένοι πριν καλά καλά προλάβουν να μιλήσουν, άκουσαν τη φωνή να λέει:

«Εμπρός! Τραγουδήστε μαζί μου!», και τότε όλοι μαζί με τις πιο δυνατές τους φωνές, τραγούδησαν τα λόγια της βελανιδιάς για να φτάσουν οι φωνές του μέχρι το βουνό και τότε συνέβη κάτι μαγικό! Πριν τελειώσουν την τελευταία τους φράση, τι να δουν!

Τα ποδήλατα άρχισαν να μεταμορφώνονται σε ηλεκτρικά πατίνια και το αναπηρικό αμαξίδιο της Αναστασίας έγινε ηλεκτρικό! Οι τρεις φίλοι δεν πίστευαν στα μάτια τους! Χωρίς να χάσουν χρόνο, ανέβηκαν στα πατίνια και συνέχισαν για να πάνε στη Χώρα των Βουνών, που κρυβόταν ο ήλιος. Καθώς ξεκίνησαν τον δρόμο τους άκουσαν πίσω τους μια φωνή να λέει: Και μην ξεχνάτε, το τραγούδι είναι το μυστικό σας όπλο. Μην ξεχνάτε να τραγουδάτε κάθε φορά που θα έρχονται τα δύσκολα.

Το ταξίδι ήταν μακρινό αλλά τα ηλεκτρικά πατίνια το έκαναν πιο εύκολο και πιο γρήγορο. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες ταξίδεψαν, ώσπου έφτασαν στη Χώρα των Βουνών. Εκεί, άρχισαν να ψάχνουν για να βρουν τον ήλιο. Την τέταρτη μέρα, το πρωί, έφτασαν και στην τελευταία κορυφή, και τότε τι να δουν; Ο ήλιος! Επιτέλους, μετά από καιρό έβλεπαν τον ήλιο, χαρούμενο με τις ζεστές ηλιαχτίδες του να ανατέλλει.

«Ήλιεεε!» φώναξαν τα παιδιά με μια φωνή! «Έλα μαζί μας! Σε χρειαζόμαστε στην Ηλιοφάνη! Θα διώξουμε την κακιά μάγισσα! Θα πάει το νέφος από 'κει που 'ρθε! Θα καθαρίσουμε τον ουρανό για να λάμπεις όλη μέρα!»

-Δεν έχει νόημα! Εγώ έφυγα για να γλιτώσω από το νέφος και μου λέτε τώρα να γυρίσω πίσω; Και να κάνω τι; Να βλέπω την πόλη σκοτεινή και λερωμένη και εσάς να μην μπορείτε να πάρετε ανάσα;

-Έλα μαζί μας!

-Εμείς θα σε βοηθήσουμε! Μπορούμε να το διώξουμε το νέφος, αλλά πρέπει κι εσύ να βοηθήσεις!

-Όλοι μαζί μπορούμε!

- Εντάξει.., είπε διστακτικά ο ήλιος, και δέχτηκε να τους ακολουθήσει πίσω στην Ηλιοφάνη. Τα παιδιά πήραν γρήγορα τα πατίνια για να γυρίσουν πίσω. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες ταξίδευσαν και σε όλο το δρόμο τραγουδούσαν:

Πάμε οι φίλοι όλοι
να σώσουμε την πόλη!
Μ' ένα ηλεκτρικό πατίνι
Νέφος δε θα μείνει!

Πάνω σε δυο τροχούς
Στο ηλεκτρικό πατίνι
Το περιβάλλον βοηθώ
κι απ' την πόλη μου θα διώξω το
κακό!

Τώρα που είχαν πείσει τον ήλιο να γυρίσει, έπρεπε να σκεφτούν πώς θα διώξουν τη μάγισσα μια και καλή! Και τότε, λίγο πριν φτάσουν στην Ηλιοφάνη, ο Κώστας, βλέποντας το δρόμο γεμάτο πεσμένα κίτρινα φύλλα από τα δέντρα που είχαν ξεραθεί, φώναξε ενθουσιασμένος! «Το βρήκα! Το βρήκα!». Αμέσως όλοι πάτησαν φρένο και περίμεναν να ακούσουν την ιδέα που τόσο είχε ενθουσιάσει τον Κώστα!

-Θα πάρουμε από τις αυλές μας, όλοι, τους φυσητήρες με τις μεγάλες τουρμπίνες, και θα φυσήξουμε το νέφος μέχρι να φύγει!

- Ποιούς φυσητήρες; Απόρησε η Αναστασία.

-Αυτούς που χρησιμοποιούν οι γονείς μας για να διώχνουν τα πεσμένα φύλλα από τον κήπο! Αυτούς θα πάρουμε, όλοι μαζί, και θα φυσήξουμε το νέφος!

«Αχ, παιδιά, ωραία ιδέα, αλλά πώς θα φτάσετε τόσο ψηλά; Ο αέρας από τον φυσητήρα δεν φτάνει τόσο μακριά...», είπε ο ήλιος, που είχε καταλάβει ότι τα παιδιά ήταν αποφασισμένα να διώξουν τη μάγισσα και ήθελε να τα βοηθήσει. «Ε, τότε θ' ανεβούμε στο μεγάλο τραμπολίνο, στο μεγάλο πάρκο. Και θα πηδήξουμε τόσο ψηλά, που θα τα καταφέρουμε», απάντησε ο Σταύρος! Ο Κώστας και η Αναστασία το σκέφτηκαν για λίγο και μετά συμφώνησαν ότι αυτή ήταν η καλύτερη ιδέα. Έτσι κι έγινε...

Ο Κώστας, ο Σταύρος και η Αναστασία, φώναξαν όλους τους φίλους τους να έρθουν με τους φυσητήρες στο πάρκο. Όταν όλοι έφτασαν, ανέβηκαν στο μεγάλο τραμπολίνο και χοροπηδώντας έβαλαν μπρος τους φυσητήρες για να διώξουν το νέφος. Όμως, και ο ήλιος δεν έκατσε με σταυρωμένα χέρια. Έστειλε τις πιο δυνατές του ακτίνες, τις πιο φωτεινές και τις πιο ζεστές να διώξουν το νέφος.

Τότε κάτι μαγικό συνέβη! Σε μια άκρη, πάνω από τα ψηλά δέντρα του πάρκου άρχισε το νέφος να διαλύεται και μια μικρή ηλιαχτίδα τρύπωσε! Τα παιδιά πρώτη φορά μετά από καιρό είδαν να φωτίζεται το πάρκο με το ζεστό φως του ήλιου. Χαρούμενα άρχισαν να φωνάζουν «κι άλλο, κι άλλο». Τότε ο Κώστας θυμήθηκε το τραγούδι της βελανιδιάς και άρχισε να τραγουδά:

Πάμε οι φίλοι όλοι,
να σώσουμε την πόλη!
Μ' ένα ηλεκτρικό πατίνι
Νέφος δε θα μείνει!
Τώρα με το φουσερά
πάμε πιο δυνατά!

Όλοι μαζί ακόμα πιο δυνατά άρχισαν να τραγουδούν το τραγούδι της βελανιδιάς. Κι όσο πιο δυνατά τραγουδούσαν τόσο πιο δυνατά δούλευαν τα φουσερά! Ώσπου, το νέφος άρχισε να διαλύεται κι άλλο, και ο ήλιος, όλο και πιο πολύ άρχισε να λούζει με το φως του την πόλη.

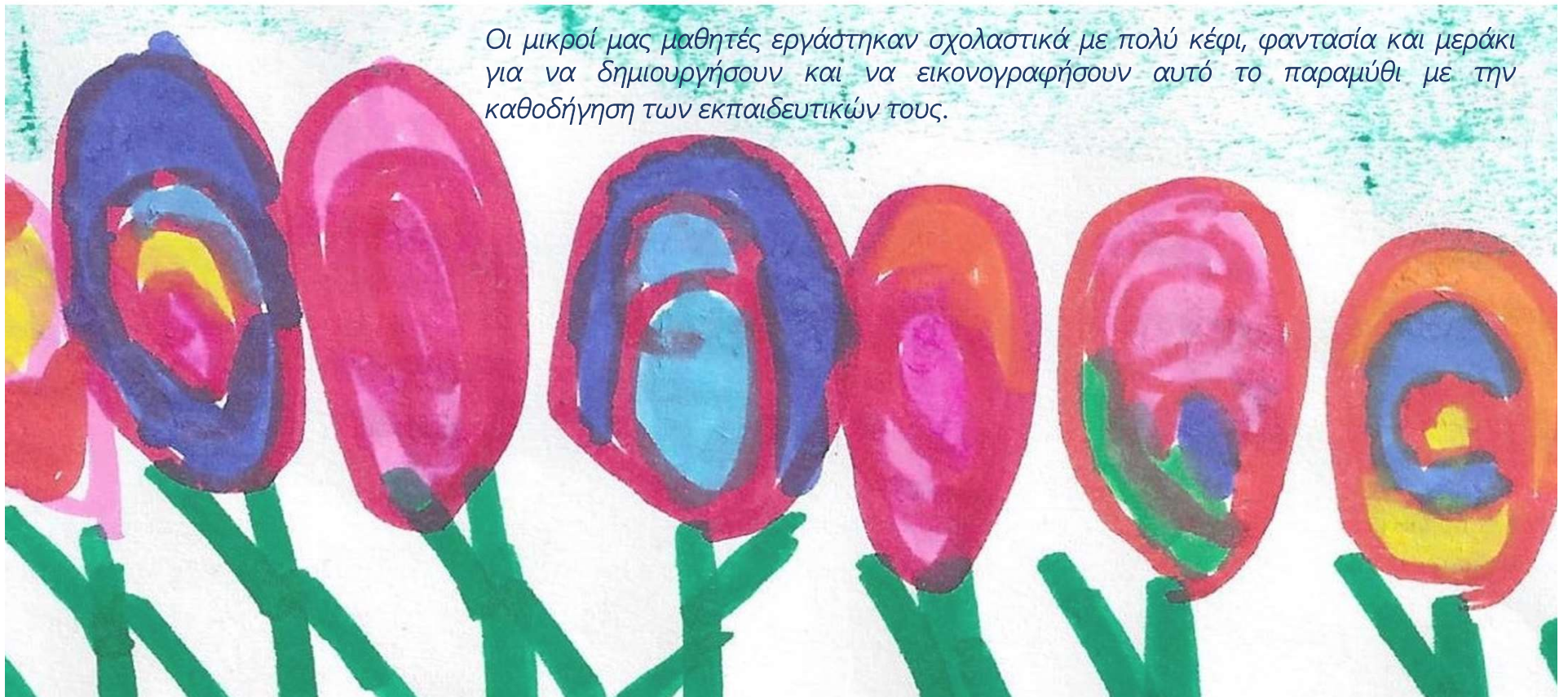
Μα μόλις οι ηλιαχτίδες έφτασαν στο σπίτι της μάγισσας, αυτή βγήκε να δει τι συμβαίνει. Όμως, το φως του ήλιου την τύφλωσε και άρχισε να χάνει τις δυνάμεις της. Σιγά σιγά τα μάγια λύθηκαν και οι κάτοικοι της πόλης κατάλαβαν ότι τόσο καιρό υπνωτισμένοι οδηγούσαν τα αυτοκίνητα και τα μηχανάκια τους στην πόλη χωρίς να σκέφτονται το κακό που έκαναν. Μόλις η μάγισσα έχασε όλες τις δυνάμεις της, το ραβδί της ράγισε, οι φρουροί της αποθήκης εξαφανίστηκαν, οι πόρτες άνοιξαν και από μέσα ξεχύθηκαν τα ποδήλατα και τα πατίνια που η μάγισσα είχε κλέψει. Μόλις τα είδε όλα αυτά η μάγισσα Σκοταδίξ, εξαφανίστηκε κι αυτή μια και καλή από την πόλη.

Μικροί και μεγάλοι άρχισαν να πανηγυρίζουν, να αγκαλιάζονται και να ευχαριστούν τα παιδιά που τους βοήθησαν! Αμέσως, φόρεσαν τα κράνη, τις επιγονατίδες και τις επιαγκωνίδες τους και ξεκίνησαν ξανά τις χαρούμενες βόλτες στους δρόμους της Ηλιοφάνης.

Κι εσείς παιδιά, όταν βλέπετε το νέφος να σκοτεινιάζει την πόλη σας, θυμηθείτε το μαγικό τραγούδι της Βελανιδιάς... και πού ξέρετε; Ίσως καταφέρετε να το διώξετε!

Η μάγισσα Σκοταδίξ , μια κακιά μάγισσα που σκορπάζει το σκοτάδι, το νέφος και τη ρύπανση, ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο. Μια μέρα εμφανίζεται στην Ηλιοφάνη, μια ηλιόλουστη, ήσυχη πόλη με καθαρή ατμόσφαιρα και χαρούμενους ανθρώπους. Τι θα συμβεί όταν θα πατήσει το πόδι της στην πόλη και ποιοί θα τη σταματήσουν; Θα καταφέρει άραγε να μολύνει την ατμόσφαιρα της Ηλιοφάνης;

Οι μικροί μας μαθητές εργάστηκαν σχολαστικά με πολύ κέφι, φαντασία και μεράκι για να δημιουργήσουν και να εικονογραφήσουν αυτό το παραμύθι με την καθοδήγηση των εκπαιδευτικών τους.